

ΑΡΧΙΜ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΜΟΥΡΤΖΑΝΟΣ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΧΑΙΡΕ ΒΑΚΤΗΡΙΑ ΠΙΣΤΩΝ Η ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ
ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΜΕΘΕΟΡΤΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΧΙΛΛΙΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΪΟΥ 2020

Ατενίζω ένδακρυς τό ιερό λείψανο τοῦ προστάτου τοῦ τόπου μας, έν Αγίους Πατρός ήμῶν Αχιλλίου τοῦ Μυροβλύτου, Αρχιεπισκόπου Λαρίσης τοῦ θαυματουργοῦ, καί αναρωτιέμαι: πῶς κατεστάθη άγιος; Πῶς κατεστάθη πρωτοστάτης ὄλων ήμῶν ένώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ; Πῶς αὐτός ὁ ὁποῖος, καίτοι κεκοιμημένος, παραμένει ζῶν στίς καρδιές καί στήν πορεία τῆς ζωῆς μας;

Στόν νοῦ μου ἔρχεται αὐτή τίν ὥρα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «άγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγώ άγιος εἰμί». Καί βλέπω τόν σκοπό τῆς ὑπαρξῆς μας. Νά αγιάσουμε! Δρόμος δύσκολος, σταυρικός. Δρόμος πού φαντάζει πολύ μακρινός καί γιά τίν ἐποχή μας καί γιά τί ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί γιά τόν καθέναν ἀπό ἑμᾶς.

Ἡ ἐποχή μας δέν ἔχει ὡς πρότυπά της τούς Άγίους. Δέν ασχολεῖται μέ τούς ανθρώπους τοῦ Θεοῦ, μέ τούς ὁδοιπόρους πού προσπαθοῦν νά κατανοήσουν, νά ἀποδεχτοῦν, νά εφαρμόσουν τό Εὐαγγέλιο, νά δοῦνε τούς συνανθρώπους τους μέσα ἀπό αὐτό, νά δοῦνε τό ἄν ή ζωή τους ἔχει νόημα καί συνέχεια αἰωνιότητας μέσα ἀπό αὐτό. Γιά τόν κόσμο μας, ἰδίως σήμερα, ἐποχή στήν ὁποία ὁ πολιτισμός μας τείνει νά διαγράψει ἀπό τό προσκίνιο τῆς ζωῆς τόν Θεό ἢ νά τόν ιδιωτικοποιήσει, ὁ άγιος φαίνεται μία φιγούρα τοῦ χτές, κατάλληλη γιά τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, κυρίως γιά τίν ὑγεία πού μπορεῖ νά δώσει στούς ανθρώπους καί ὄχι πάντοτε, ἀλλά πού ή ζωή του ἀπέχει πολύ ἀπό τόν ὀρισμό τῆς εὐτυχίας.

Ποιά σχέση μπορεῖ νά ἔχει ὁ άγιος πού παρατεῖται μέ τίν θέλησή του ἀπό τίν πληθώρα τῶν ὑλικῶν αγαθῶν, μέ τόν σύγχρονο ἄνθρωπο πού ἀπλώνει στό τραπέζι του ποικιλίες ἀπό τό κάθε εἶδος καί πού θεωρεῖ τόν ἑαυτό του δυστυχισμένο ὅταν καλεῖται νά στερηθεῖ τόν πλοῦτο καί τίν ἄνεση; Ποιά σχέση μπορεῖ νά ἔχει ὁ άγιος πού διακηρύττει τίν ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Χριστός,

μέ τις ἀλήθειες τοῦ καθημερινοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει πῶς μέ τόν πλοῦτο τῶν πληροφοριῶν πού λαμβάνει, τά ἔχει μάθει ὅλα καί ἔχει καταστήσει τόν ἑαυτό του ἕναν μικρό θεό; Ποιά σχέση μπορεί νά ἔχει ὁ ἅγιος πού ἐπισκέπτεται τόν κάθε ἀνίμπορο, πού κάνει τό πρόβλημα τοῦ καθενός δικό του πρόβλημα, πού νιώθει ὅτι εἶναι ἀνεπαρκής καί ἐμπιστεύεται μέ τήν προσευχή του τόν Θεό στό νά φωτίσει τόν ἴδιο καί τούς συνανθρώπους του καί νά καλύψει τά κενά καί τίς ἀδυναμίες, μέ τόν σύγχρονο ἄνθρωπο πού ἔχει κλείσει τήν καρδιά του στά θεάματα, πού χρησιμοποιεῖ τόν πλησίον πρὸς ὄφελός του καί μόνο, πού ἀνέχεται ἢ συνεργεῖ σέ ἀδικίες καί τό κακό; Ποιά σχέση μπορεί νά ἔχει ὁ ἅγιος πού νιώθει ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν», μέ τόν σύγχρονο ἄνθρωπο πού νομίζει ὅτι ἔχει ξεγελάσει τόν θάνατο, πού ζεῖ σάν νά μὴν πρόκειται ποτέ νά πεθάνει, πού ἡ καρδιά τοῦ πιστεύει μόνο στήν ἐπιστήμη καί τίς δυνάμεις της, ἀρνούμενος τό μυστήριο, τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, τήν αἰωνιότητα καί τήν Ἀνάσταση;

Ἀλλά καί στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἅγιοι εἶναι πρότυπα πού ἔχουν ἀνεβάσει ψηλά τόν πῆχυ. Οἱ ἅγιοι δέν ἦταν διανοητές, ἄνθρωποι πού ἤθελαν νά διακριθοῦν γιά τόν ἑαυτό τους, νά δοξαστοῦν. Ἦταν μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ὅ,τι ἔκαναν γιά τήν Ἐκκλησία τό ἔκαναν. Ὅπως ἔζησαν, γιά τήν Ἐκκλησία ἔζησαν. Κριτήριό τους ἦταν καί εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως. Νά εἶναι ἀκέραια καί ἀκαινοτόμητα. Νά δείχνουν μέσω τῆς Ἐκκλησίας τόν Χριστό ὡς τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος «σὰρξ ἐγένετο». Δέν πίστεψαν σέ ἕναν Χριστό ἀπλῶς διδάσκαλο ἢ φιλόσοφο ἢ θαυματοποιό. Δέν πίστεψαν σέ ἕναν ἄνθρωπο πού ξεχώρισε γιά τά τάλαντά του καί πού εἶχε σκοπό νά μιλήσει γιά τόν Θεό. Πίστεψαν στόν Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος «ἵνα θεοποιήσῃ πάντας ἡμᾶς». Πίστεψαν στόν Θεό πού συμπεριέλαβε στό πρόσωπό Του σύμπασα τήν ἀνθρωπότητα, δηλαδή ὅλους ἐμᾶς, γιά νά τήν ἀποσπάσει ἀπό τήν ἁμαρτία, τή φθορά καί τόν ἔσχατο ἐχθρό του ἀνθρώπου, τόν θάνατο. Πίστεψαν στόν Θεάνθρωπο πού προνοεῖ καί γιά τήν τελευταία ἀνάγκη μας, ἀλλά κυρίως «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν».

Καί δέν ἔβαλαν τήν δική τους σκέψη πάνω ἀπό τόν Χριστό, τί δική τους λογική πάνω ἀπό τήν πίστη. Ἔθεσαν τόν ἑαυτό τους στή διάθεση τῆς Ἐκκλησίας, «ἦν ἐκτίσω ὁ Χριστός τῷ τιμῷ αὐτοῦ αἵματι». Δέν εἶπαν ὅτι ἡ γνώμη τούς ἦταν ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά δοκίμασαν αὐτήν τήν γνώμη πρῶτα στήν κοινωνία τῆς θείας εὐχαριστίας πού ὁδηγεῖ στήν ἐνότητα τῶν πάντων καί, στήν συνέχεια, στήν κοινωνία τοῦ λόγου. Κατέθεσαν τήν ἀποψή τους καί

κυρίως τήν ἐμπειρία τους, τή γνώση τους, τόν φωτισμό τους καί κατεστάθησαν Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ἐμπειροί τῆς ἀλήθειας καί γεννήτορες ὄλων μας σ' αὐτήν, δηλαδή στόν Χριστό, πού εἶναι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή. Καί μᾶς δείχνουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ ἀτομική μας ἀλήθεια ἢ ἡ καπιλεύα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἡ συνάντησι τῶν προσώπων, ἡ μετοχή μας ὡς σύσσωμων καί συναμιῶν στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀπόφασί μας «νά ζοῦμε σὺκέτι ἐμεῖς, ἀλλά ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν». Κι αὐτός ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος γιά ὅσους πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι θρησκεία, φιλοσοφία ἢ μία παράδοσι γιά τό καλό τῆς ζωῆς μας καί δέν τήν βλέπουν ὡς συνάντησι μέ τόν Χριστό καί τόν συνάνθρωπο πού διά τῆς ἀγάπης γίνεται ἐνότητι καί συμπόρευσι στήν ἀλήθεια πού σώζει!

Ἀλλά καί γιά τόν ἑαυτό μας οἱ ἅγιοι δέν γίνονται πρότυπά μας. Δέν πιστεύουμε ὅτι εἶναι γιά μᾶς τά ἔργα τους καί ἡ ἀφιέρωσή τους στόν Χριστό. Εἶναι πρόσωπα τά ὅποια ἔχουν ἀνεβεῖ στήν κορυφή τῆς πνευματικότητας. Ἐζησαν τόν τρόπο πού μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός, ἀλλά ἴστανται μακριά μας. Τούς βάζουμε τόσο ψηλά, ὥστε νά ἔχουμε δικαιολογία πού δέν μποροῦμε νά τούς ἔχουμε πρότυπα. Ἦταν ἄνθρωποι ὅπως κι ἐμεῖς, «σάρκα φοροῦντες καί τόν κόσμον οἰκοῦντες». Πέρασαν καί περνοῦν τούς πειρασμούς πού περνοῦμε κι ἐμεῖς. Ἐζησαν τή μοναξιά στήν καθημερινότητά τους ἐπειδή θέλῃσαν νά θέλουν ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Ἐζησαν τόν φόβο μίπως ὁ κόσμος χάσει τήν ἀλήθεια, τή λύτῃ γιά τούς λογισμούς τους, ἀλλά καί τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τό ἄγχος ὅτι ὁ χρόνος δέν τούς φτάνει γιά νά μετανοήσουν καθῶς δέν ἔβλεπαν τόν ἑαυτό τους σέ σχέση μέ τόν συνάνθρωπό τους γιά νά δικαιωθοῦν φαρισαϊκά, ἀλλά ἔβλεπαν τόν ἑαυτό τους σέ σχέση μέ τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, μέ τήν παρουσία Του στήν ζωή τους κι αἰσθάνονταν τήν ἀναξιοτήτά τους. Ἐμεῖς ὅμως ἐπιμένουμε νά τούς παρουσιάσουμε ὡς ἐξωπραγματικές ὑπάρξεις. Κι ἂν ἦταν γιά νά ταπεινωθοῦμε, καλά θά ἦταν. Εἶναι γιά νά ποῦμε ὅτι δέν μποροῦμε νά γίνουμε ἅγιοι καί ἐπομένως ἄς ὑπάρχουν αὐτοί γιά μᾶς κι ἐμεῖς ἄς συνεχίζουμε τή ζωή μας ὅπως θέλουμε καί ὅπως μᾶς ἀρέσει.

Καί ἀναρωτιέμαι, φέροντας στόν νοῦ μου ἕνα στίχο ἀπό τούς Χαιρετισμούς τοῦ Ἁγίου μας Ἀχιλλίου: «χαῖρε, βακτηρία πιστῶν ἢ ἀκλόνητη», «Χαῖρε σύ πού εἶσαι τό ἀκλόνητο στήριγμα τῶν πιστῶν», πού μοιάζεις μέ τό μπασιουνάκι πού ὁ ἄνθρωπος πού νιώθει νά κλονίζεται ἀπό τόν χρόνο, τήν καταβολή τῶν δυνάμεων, τούς πειρασμούς τῆς ζωῆς, τόν φόβο καί τό ἄγχος τοῦ θανάτου, τίς ἐπιθέσεις τοῦ κόσμου καί τῶν ἄλλων, τήν ἐπίδρασι τοῦ πονηροῦ, χρησιμοποιοῖ γιά νά ἀντέξει, νά μῖν σωριαστῇ ἀπό τό βάρος, ἀλλά νά πορευ-

τει ὅπως μπορεῖ. Ἄραγε, νιώθουμε τόν Ἅγιό μας Ἀχίλλιο, ὅπως καί ὄλους τους ἁγίους τῆς πίστεως μας, ὡς τίς βακτηριές στίς ὁποῖες μπορούμε νά στηριχτοῦμε; Ἐκεῖνοι στηρίζαν τόν λαό ἀπό τόν ὁποῖο καί προήλθαν καί ἔζησαν ἀνάμεσά του. Ἐμεῖς αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά ζητήσουμε τήν παρουσία τους στήν ζωή μας, γιά νά γνωρίζουμε πρὸς τά ποῦ πηγαίνουμε;

Ἄλλοι, ὅπως ὁ ἅγιός μας, ὑπῆρξαν πατέρες πνευματικοί. Ἀφοσιώθηκαν μέ ἀγάπη στόν Θεό καί στόν ἄνθρωπο. Μερῖμνησαν γιά τίς ἀνάγκες του. Δέν ἀρκέστηκαν ὅμως στά ὑλικά. Προχώρησαν καί στά πνευματικά. Ἔδειξαν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῆς ζωῆς ὄχι μόνο τῆς δικῆς τους, ἀλλά καί τῶν ἀνθρώπων. Καί τήν ἴδια στιγμή, πάλεψαν γιά τήν Ἐκκλησία. Δέν κρύφθηκαν στά δύσκολα, ἀλλά ὁμολόγησαν τήν ἀλήθεια ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν καί τῶν ἐξουσιῶν, ἐνώπιον ἐκείνων πού ἔκαναν θόρυβο καί πού ἔβαζαν τή δύναμη τοῦ μυαλοῦ νά φαίνεται ἀνώτερη ἀπό τήν πίστη στό μυστήριο, στό ὑπέρολογο, στήν ἀγάπη πού κάνει τόν Θεό Πατέρα καί Γεννίτορα τοῦ Συναράρχου Υἱοῦ. Καί μέ πνεῦμα καί ἦθος ταπεινώσεως ἀγωνίστηκαν σέ ἕνα ποῖμνιο πού πρώτη μέρεινά του εἶχε τήν ἐπιβίωση. Πού κάποτε ἔβαζε τό συμφέρον πῶ πάνω ἀπό τήν ἀλήθεια. Πάλεψαν νά τοῦ δείξουν τήν ἀγάπη καί νά τό ὀδηγήσουν στήν ἀλήθεια τῆς Ἀνάστασης. Καί ἐξακολουθοῦν νά στηρίζουν μέ τίς μεσιτεῖες τους καί μετά τήν ἔξοδό τους ἀπό τόν βίο, κοντά στόν Θεό καί ἀπό τό οὐράνιο θυσιαστήριο τόν λαό τους, πού παραμένει στόν ἴδιο τόπο, ἀλλά ἀνανεώνεται στά πρόσωπα μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου.

Ἄλλοι ὑπῆρξαν μάρτυρες τῆς πίστεως. Παρατίθησαν ἀπό τή ζωή τους, γιά νά δείξουν στούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τους καί κάθε ἐποχῆς ὅτι «ὁ δίκαιος ἐν Κυρίῳ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται!» Καί ἀκόμη κι ἂν στά μάτια τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων φάνηκαν ὅτι πέθαναν, «ἡ ἐλπίδα αὐτῶν ἦταν πλήρης ἀθανασίας». Καί συναντήθηκαν μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά μῖν ἔδωσαν τό αἷμα τους ὑπέρ τῆς ἀληθείας, ἔδωσαν ὅμως τήν συνειδησί τους, σέ ἕνα μαρτύριο ἀγάπης καί προσφορᾶς πού κατέστησε τούς πάντες βακτηριές πού μᾶς βοηθοῦν νά βροῦμε κι ἐμεῖς τόν Χριστό, τήν Ἐκκλησία, τήν ὄντως ζωή.

Ἄς παρακαλοῦμε σέ κάθε θεία λειτουργία καί μέ κάθε εὐκαιρία τόν Ἅγιο Ἀχίλλιο νά μεσιτεύει γιά ἡμᾶς ὥστε νά ἐπιλέξουμε τήν δική του ὁδό, τήν ὁδό τῆς ἀγιότητος ὡς τόν προορισμό τῆς ζωῆς μας. Νά παραμένουμε πιστοί στήν Ἐκκλησία. Νά μὴ βάζουμε τό ἐγώ μᾶς πάνω ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Νά παραμένουμε αὐτοί πού φυλάττουμε τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, τό Εὐαγγέλιο, στούς ποικίλους πειρασμούς πού γεννᾷ ἡ ἀλαζονεία τῆς ἐποχῆς μας. Νά ἀντι-

στεκόμαστε στήν ἀμφισβήτηση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς θεανθρώπινης φύσεώς Του. Νά μὴν ἐπιτρέψουμε τήν μετατροπή τῆς ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας σέ θρησκεία. Νά μὴν ἀποδεχτοῦμε ὅτι ὑπάρχουμε μόνο ὡς μία παράδοση πού δέν σώζει στήν αἰωνιότητα ἀλλά πού διατηρεῖ ἥθη καί ἔθιμα γιά τόν κόσμο τοῦτο. Νά συνεχίσουμε νά δείχνουμε στόν κόσμο τό μυστήριο τοῦ λογικῶς ἀνέφικτου, ἀλλά κατὰ τήν πίστη κατὰ πάντα δυνατοῦ. Νά βγάξουμε ἔλαιον ἐκ πέτρας, ἀπό τό ἄκαμπτο καί τό σκληροκάρδιο δηλαδή εὐσπλαχνία καί ἀγάπη! Καί νά δίνουμε μαζί σας μαρτυρία Χριστοῦ, κάνοντας τόν προστάτη καί πολιοῦχο τοῦ τόπου μας Ἅγιο Ἀχίλλιο τόν Μυροβλύτη νά ἀναφωνεῖ ἐνώπιόν του θρόνου τοῦ Θεοῦ: «Ἰδοὺ ἐγώ καί τά παιδιά ἃ μοί ἔδωκας, ὁ Θεός» Ἀμήν! Χριστός Ἀνάστη!